

Case: Svårt att säga ifrån

Jag har nog allt jag kan önska mig: en bra familj, bra vänner och en underbar partner. Jag har aldrig varit utanför utan har alltid haft mycket människor runtomkring mig som brytt sig om mig. Trots detta mår jag inte speciellt bra. Jag har precis börjat andra året på gymnasiet och allt känns bara jobbigt. Jag har en "vän" som alltid ska kommentera och trycka ner mig och försöka få mig att framstå som om jag är dum i huvudet. Jag vet egentligen inte hur det har blivit så...

Jag har aldrig förut blivit behandlad på det sätt hon behandlar mig. Det gör mig så osäker och många gånger vill jag bara skrika och gå därifrån, men jag gör inte det. Och varför? Jo jag försöker tänka på att hon kanske inte har det så lätt. Hon står inte nära sin familj och har inte speciellt mycket vänner. Hon trivs inte heller med sig själv och det är antagligen därför hon måste hacka på någon. Hon verkar tycka att jag som har "allt" ska klara av det. Men det gör jag inte.

De andra i skolan skrattar när hon förnedrar mig, vilket gör mig ännu mer ledsen, och det känns som att ingen förstår att jag tar åt mig. Och jag vet inte vad jag ska göra för att tjejen ska sluta. Jag är osäker på om jag kan säga ifrån för jag är rädd att de andra bara skulle skratta eller vända mig ryggen då.

Hon kan verkligen komma med riktigt dumma kommentarer som: "Kan du inte bara klä upp dig lite, jag skäms ju att gå med dig!" Jag blir jätteledsen när hon säger så, och det är ju inte så att jag tvingar henne att gå med mig. Eller när hon kommenterar min relation: "Varför är ni ens ihop? Ni har ju inget gemensamt". Jag förstår inte hur hon är funtad när hon säger så. Vi har det verkligen jättebra ihop och jag älskar när vi är tillsammans! Jag undrar verkligen hur jag klarade av att inte blir förbannad när hon sa så. Folk säger att jag är för snäll för mitt eget bästa och det kanske stämmer.

När jag gick på högstadiet var vi en grupp på fyra stycken och vad vi hade det kul! Jag saknar det. Jag saknar dem. Då var det ingen som hackade på mig eller kritiserade mig. Självklart bråkade vi, det gör ju alla men det vi fyra hade var speciellt. Nu går vi på olika skolor och hinner knappt träffas, vilket är synd. Men jag tänker hålla fast vid dem för de är verkligen världens bästa vänner! Hade inte klarat mig utan dem. Just nu tänker jag att jag bara ska klara mig igenom den tid jag har kvar i skolan och sen gå vidare. Det är ju ändå jag som bestämmer hur mycket jag ska tåla tills jag säger ifrån. Och det kanske är dags snart. /Anonym

Diskussionsfrågor

- Är det mobbning som beskrivs i caset?
- Varför agerar "kompisen" som hon gör tror ni?
- Varför tror ni situationen uppstår?
- Varför försöker hon trycka ner sin kompis?
- Vilket ansvar har de som skrattar med och ser situationen?
- Varför säger ingen ifrån utan bara skrattar med?
- Vad skulle den utsatte kunna göra i situationen?
- Vilket ansvar har skolan?
- Vilka råd skulle du ge? Varför? Vilka är fördelarna och nackdelarna med de råden?